

Kai Moltke: Jeg kan meget kort svare på den historie. Der bliver spurgt, hvorfor jeg ikke talte om Tibet, da jeg havde ordet. Når jeg drog Laos frem, er det, fordi vi er ved at få en international konflikt, og det er et af de steder, hvor man helst skal skabe fred og orden. Når jeg talte om Congo, er årsagen den simple, at den sidste del af udenrigsministerens beretning for en stor del drejede sig om Congo, medens der ikke var tale om Tibet, som jeg i øvrigt skriftligt har formuleret min stilling til. Det er såmænd ikke nogen hemmelighed i mit hjerte.

Hvad det sidste angår, at man, når man taler om på den måde at gennemføre FN-beslutninger i Congo, stadig er kommunist, vil jeg slet ikke beskæftige mig dermed. Det ærede medlem hr. Poul Møller må opfatte mig ganske som han vil, og af den sidste replik forstår jeg så udmærket godt, at det vistnok var tankens, ordets og viljens frihed, det ærede medlem hr. Poul Møller er for dette anslag af kommunisme vil forsvare efter sin behandling af kirkeministeren, som i øvrigt efter min mening optræder udmærket korrekt; for når man har en mening om atomvåben, skal man sige den.

Johan Philipson: Jeg nødes til selv på dette sene tidspunkt at anføre to ting. Den ene har forbindelse med den højtærede udenrigsministers fremstilling af de forøgede subsidier, som landmændene i England vil få i det kommende år, hvor man i øvrigt har lagt op til en forøgelse af tilskudsbeløbene med 14 mill. pund sterling. Dernæst gør udenrigsministeren rede for opbygningen af disse subsidier for flæskets vedkommende med de 3 pence pr. score som grundtilskud plus yderligere 2-3 pence, afpasset efter de engelske tællinger, og oplyser korrekt, at disse ekstratilskud kun vil blive udbetalt, hvis de forventede slagtninger i England, opgjort kvartalsvis med sigte fremover, vil have den og den størrelse. Men hvis man vil gøre sig den ulejlighed at sammenligne de engelske tællinger fra sidste år med tællingerne i år, kan man — det har vi gjort i slagterikredse — allerede på nærværende tidspunkt med meget stor sikkerhed konstatere, at det forøgede tilskud vil blive 9 pence pr. score, eller ca. 7,6 øre pr. kilo;

det vil altså i praksis sige, at den toldlempelse, vi får pr. 1. juli, når de sidste 5 pct. falder fra, har englænderne allerede på nuværende tidspunkt taget reservation for ved kun at give os $\frac{1}{3}$ af den toldfordel, vi kunne have forventet at få.

Det andet, jeg gerne vil sige, drejer sig om den fremstillingsform, som den højtærede udenrigsminister brugte over for det ærede medlem hr. Anders Andersen. I ordets egentlige betydning havde den højtærede minister vel ret, men fra landbrugets side vil vi gerne sige det således: Vesttyskland har i de første tre kvartaler af 1960 i sammenligning med de samme tre kvartaler af 1959 haft en forøget import af landbrugsvarer på ca. 2,4 milliarder D-mark. I samme tidsrum i 1959 havde Danmark et mindresalg til Vesttyskland på ca. 40 mill. D-mark, og det er denne udvikling på det fælleseuropæiske levnedsmiddelmarked i sin heldhed, vi er så ængstelige for. Må jeg minde om, at vi i året 1952 havde et salg til Belgien på så højt et beløb som 800 mill. kr. Hvad er der blevet af det i de mellemliggende år? Da Beneluxaftalen kom til at virke, forsvandt vor eksport til Belgien næsten totalt. Det er hele den udvikling, vi står i nu, og som vi betragter med så megen ængstelse.

Jeg mener, det er korrekt fra vor side at se på Tysklands samlede stigning i import af levnedsmidler og derefter se på, hvilken andel i stigningen Danmark har fået, og hvilken andel vi normalt burde have haft. Så må man for min skyld gerne fradrage de franske vine og sydfrugterne og den forøgede kornimport, som Vesttyskland har. Når man sammenligner de tidligere tal med dem fra sidste år, må man med dansk landbrugs øjne regne med en begyndende udvikling til ugunst for os. Det kan ikke bestrides.

Aksel Larsen: Jeg er nødt til at gå herop for at takke det ærede medlem hr. Poul Møller, fordi han lod munden løbe over med, hvad hans hjerte er fuldt af. Jeg synes, det er stærkt, at det ærede medlem i sådan et tonefald og med sådan en stemmestyrke og i sådan en truende tone siger, at nu skal han allernådigst lade sagen falde i denne omgang, men han forbeholder sig at komme tilbage til den senere. Jeg synes heller ikke, det taler til ære for det ærede medlems